

219. Nys fyldte skjøn Sired sit attende Aar.

(Af „Høstgildet“)

J. A. P. Schulz.

Andantino.

1. Nys fyldte skjøn Si-red sit at-ten-de Aar, var ro-lig i Vin-ter og

mun-ter i Vaar, som Bækken i Engens det blomstrende Skød, saa stil-le, saa

1. 2. 3. 4. 5. Più lento.
kla-re de Da-ge hen-flød. 6. 0 Hal-vor! min Skæb-ne skjøn Si-reds er

lig: saa fryg-ter, saa haa-ber, saa el-sker jeg Dig! 0 Hal-vor, med

Dig drog min Ro-lig-hed hen! Din Gjenkomstal-e-ne kan brin-ge mig den.

2. From var hun i Hjertet, i Adfærd saa blid,
Var sød som en Rose, som Lilien hvid;
To Øjne hun havde saa klare, saa blaa
Som Himlen, til hvilken hun sørgefri saa.

3. Hun bandt uden Hensigt den skønneste Krans,
Var altid den første i Sang og i Dans;
Saa mangen stolt Ungkarl forelskt hendesaa,
Men haabløse lod hun dem alle hortgaa.

4. Rask ride de Bønder nu Sommer i By;
De Sange de lyde saa højt udi Sky.
Sin Oluf ved Gildet hun første Gang saa;
Veltalende Øjne hinanden forstaa.

5. Ham elsker nu Sired og elskes igjen,
Hungræder, da Oluf fra hende drog hen;
Med Glæde hun ser ham at komme til By,
Og naar han bortdrager, hun græder paany.

6. O Halvor, min Skæbne skjøn Sireds er lig:
Saa frygter, saa haaber, saa elsker jeg Dig!
O Halvor, med Dig drog min Rolighed hen!
Din Gjenkomst alene kan bringe mig den.

Th. Thaarup.